

První původní seriál z produkce HBO Česká republika

Každý se potřebuje svěřit

TERAPIE

Od 10. října exkluzivně na HBO

www.hbo.cz/terapie

HOME BOX OFFICE®

HBO cinemax nbc

HBO, Cinemax and Max are registered service marks of Home Box Office, Inc.
© 2011 Home Box Office, Inc. All rights reserved.
© 2011 HBO Česká republika spol.s ro. All rights reserved.

Photo by Ondřej Pýcha

HBO®

TERAPIE

Po realizaci unikátních dokumentů a hraných filmů společnost HBO Česká republika vstupuje na pole tvorby vlastních seriálů. Pětačtyřicetidílné drama TERAPIE slibuje výjimečný zážitek pro běžné diváky i pro ctitele náročné tvorby. Standardním seriálům se vymyká svou formou, obsahem i autenticitou problémů, o nichž vypráví. Úvodní díl seriálu TERAPIE bude mít na programu HBO premiéru **v pondělí 10. října 2011 ve 20 hodin**. Právě na tento den příznačně připadá Světový den duševního zdraví. Další epizody budou uváděny během následujících devíti týdnů, **každý všední den, vždy ve 20 hodin**.

Každý se potřebuje svěřit

Rozvrh vysílání premiér a repríz seriálu Terapie ve struktuře HBO

	PONDĚLÍ	ÚTERÝ	STŘEDA	ČTVRTEK	PÁTEK	SOBOTA	NEDĚLE
	 Sandra	 Igor	 Linda	 Michal & Jana	 Dita		
10.30–13.00							víkendový omnibus**
19.30–20.00	repríza*	repríza*	repríza*	repríza*	repríza*		
20.00–20.30	PREMIÉRA	PREMIÉRA	PREMIÉRA	PREMIÉRA	PREMIÉRA		
23.00–00.00	repríza z 20:00	repríza z 20:00	repríza z 20:00	repríza z 20:00	repríza z 20:00		
01.00–03.30							víkendový omnibus**

*Vysílání reprízy předchází epizody se stejnou postavou. Platí od druhého týdne vysílání seriálu Terapie.

**Repríza všech 5 epizod za poslední týden.

V rámci HBO free-preview víkendu bude v **neděli 9. října ve 20.00** speciální předpremiéra první části seriálu Terapie. Navíc bude uveden speciální sestřih v délce cca 15 minut z následujících 4 epizod. Během HBO free-preview bude také několikrát odvysíláno Making of.

Uvedení na HBO OD:

Každé pondělí počínaje 10. říjnem bude na HBO OD k dispozici sada 5 epizod (10. října ep. 1–5, 17. října ep. 6–10 atd.).

O seriálu

Seriál **TERAPIE** je ojedinělý svou psychologickou hloubkou, propracovaností postav i dějištěm vesměs koncentrovaným do jediného prostoru.

Téměř celý děj se odehrává v pracovně psychologa Marka Pošty, kterého během jednotlivých dnů v týdnu navštěvuje několik pacientů s různorodými traumaty. Hlavní úlohu dramatu rozčleněného do 45 epizod ztvárnil **Karel Roden**.

Práce na seriálu těžcího z promyšlených dialogů i soustředných hereckých výkonů si vyžádaly úctyhodných 95 natáčecích dnů. Pro Karla Rodena, jenž absolvoval každý z nich, šlo o nejdelší souvislé natáčení v jeho herecké kariéře.

Každé pondělí dochází do psychologovy pracovny vyzývává Sandra (**Tatiana Pauhofová**), která se hned v úvodním díle přiznává, že je do Marka zamilovaná. V úterý absolvuje terapii bývalý voják z Afghánistánu (**Lukáš Hejlík**), u něhož vyjdou najevo jeho traumata z války i z otcovské výchovy. Ve středu se psycholog setkává s mladičkou gymnastkou Lindou (**Michaela Doubrová**), jež předstíranou pubertální suverénností maskuje svou vnitřní zranitelnost. Ve čtvrtek jej navštěvuje manželský pár (**Aňa Geislerová** a **Martin Hofmann**), který se nedokáže rozhodnout, zda podstoupit potrat.

Každý pátek hrdina navštěvuje svou starší kolegyni, s níž konfrontuje své pochybnosti i rodinné starosti. Ditu zosobnila známá slovenská herečka **Kamila Magalová**, jež v seriálu mluví česky. Díky postavě Sandry (v podání Tatiány Pauhofové) však v jedné z dějových linek zní pravidelně také slovenština. Psychologovu choť, s níž prožívá manželskou krizi, ztělesnila **Klára Melišková**. Jejich dospívající dceru,

s níž si Marek rovněž příliš nerozumí, si zahrála **Berenika Kohoutová**.

Českou verzi seriálu (ověněného dvěma Cenami Emmy, Zlatým glóblem a několika dalšími prestižními trofejemi za televizní tvorbu) režírovali **Petr Zelenka, Marek Najbrt** a **Jaroslav Fuit**. Kameru vedl **Alexander Šurkala**, architektem byl **Ondřej Nekvasil**, který je držitelem Ceny Emmy za výpravu k americkému televiznímu filmu Deník Anny Frankové.

Scénáře jednotlivých epizod napsali spolu s režiséry **Ben Tuček, Robert Geisler** a **Iva Klestilová**. Dramaturgem českých scénářů a supervizorem celého projektu byl Petr Zelenka. Izraelská předloha je přizpůsobena českým realitám, jednotlivé dějové linky souvisí s našimi politickými, historickými a kulturními kontexty.

Afghánský veterán Igor má kontroverzní vztah s otcem, který byl důstojníkem v armádě totalitní ČSSR. Gymnastka Linda mluví obdivně o sportovních

výkonech Věry Čáslavské i o jejím statečném postoji po srpnové okupaci. V dialogu mezi Markem a Ditou padne narážka na film Faunovo velmi pozdní odpoledne režisérky Věry Chytilové.

Natáčení seriálu TERAPIE, jež probíhalo od 27. září 2010 do 19. února 2011, produkčně zajišťovala společnost Stilking Films. Obrazová postprodukce vznikala ve firmě UPP, zvuková postprodukce se realizovala ve společnosti Soundsquare.

Seriál TERAPIE vychází z izraelského formátu Be'Tipul, jehož autorem je producent, scenárista a režisér Hagai Levi. Celosvětově populární se stala jeho americká verze s názvem In Treatment, která byla u nás uvedena pod titulem V odborné péči. Její hlavní roli ztělesnil Gabriel Byrne. Společnost HBO Česká republika obohacuje seriálem TERAPIE svou produkci o nový žánr a ve vlastní seriálové tvorbě hodlá pokračovat i v budoucnu.

Synopse úvodních pěti epizod

EPIZODA I

Sandra, pondělí 9.00

Scénář: Iva Klestilová

Režie: Petr Zelenka

Prolog úvodního dílu se odehrává na lavičce v parku nad Prahou, kde sedí rozrušená mladá žena – první z pacientek psychologa Marka Pošty (Karel Roden). Jmenuje se Sandra (Tatiana Pauhofová), pracuje jako zdravotní sestra a na terapii dochází už půl roku. Poté, co v psychologově pracovně překoná záchvat pláče, líčí mu svůj divoký zážitek z předcházející noci. Po hádce se svým přítelem Ondřejem, který jí dal ultimatum ohledně jejich vztahu, se s kamarádkou vypravila do baru, kde se pustila do erotického dobrodružství s neznámým mužem. Po rekapitulaci problémů s Ondřejem učiní Sandra překvapivé doznání: už delší dobu je do Marka zamilovaná a touží po jejich intimním sblížení. Zaskočený psycholog jí ale vysvětluje, že soukromé hranice mezi ním a klientkou jsou pro něj nepřekročitelné.

EPIZODA 2

Igor, úterý 10.00

Scénář: Robert Geisler

Režie: Petr Zelenka

Druhý z hrdinových pacientů, Igor Heřman (Lukáš Hejlík), se v jeho pracovně objevuje poprvé. Sebejistý mladý muž Markovi v úvodu sezení prozradí, že si ho předem důkladně prověřil. Zjistil, že je ve svém oboru nejlepší... Poté terapeutovi sdělí důvod své návštěvy: působil jako profesionální voják v Afghánistánu na postu „předsunutého leteckého návodčího“ (anglická zkratka FAC). Během své poslední akce navedl bombardér na objekt, kde místo bojovníků z řad Talibanu zemřeli nevinní civilisté. Po návratu do Čech absolvoval procházku se psem, během níž tak dlouho běžel, až málem zkolaboval na srdeční selhání. Muž toužící po dokonalosti podrobně vzpomíná, jak prožíval kritické chvíle vlastní klinické smrti. Psycholog začne zjišťovat souvislost mezi Igorovým afghánským zážitkem a jeho fyzickým selháním.

EPIZODA 3

Linda, středa, 16.00

Scénář: Benjamin Tuček

Režie: Petr Zelenka

V prologu třetí epizody se psycholog pohádá se svou ženou kvůli jejich šestnáctileté dceři. Klára (Berenika Kohoutová) otce osočí, že se o ni nezajímá... Na sezení poprvé přichází patnáctiletá Linda (Michaela Doubravová), která od Marka potřebuje odborný posudek, že je psychicky v pořádku. Dívka, jež má obě ruce v sádře, se odmalička věnuje sportovní gymnastice. Její zranění je důsledkem nedávné nehody, při níž vjela na kole pod auto. Vyjde najevo, že Linda ji možná způsobila záměrně, což však před Markem vehementně popírá. Rozhovor poodhalí její kontroverzní vztahy k rodičům. Ctížádostivá dívka pohrdá svou matkou, bývalou herečkou, která s jejími sportovními aktivitami nesouhlasí. Shlíží se ve svém otci, uznávaném fotografovi, který však rodinu dávno opustil. Obdivuhodnou autoritu vidí také ve svém trenérovi Oldovi...

A man and a woman are shown from the chest up, looking directly at the camera with serious expressions. The man, on the left, has short brown hair and a light beard, wearing a tan jacket over a dark shirt. The woman, on the right, has shoulder-length reddish-blonde hair and is wearing a dark blue blazer over a red top and a light blue patterned scarf. The background is a blurred indoor setting.

EPIZODA 4

Jana a Michal, čtvrtek, 17.00

Scénář: Petr Zelenka

Režie: Marek Najbrt

Manželé Jana a Michal (Aňa Geislerová a Martin Hofmann) absolvují u Marka třetí sezení, na které však Jana jako obvykle přijde pozdě. Podezřívavý manžel ji v prologu marně shání mobilem... Bývalá investigativní novinářka, která pracuje jako šéfredaktorka povrchního společenského magazínu, má syna z předchozího manželství. Poté, co se pět let léčila z neplodnosti, je momentálně v jiném stavu. Uvažuje však o potratu, což zdůvodňuje touhou po návratu ke své původní žurnalistické činnosti. Autoritativní Michal s její plánovanou interrupcí nesouhlasí a v postoji své ženy vidí jiné důvody. Psycholog má podle něj jasně odpovědět na otázku, zda má potrat podstoupit, či nikoli. Marek se mu snaží dokázat, že na některé otázky neexistují jednoznačné odpovědi. Začne sondovat hlubší příčiny nesouladu dotyčného páru.

EPIZODA 5

Díla, pátek 19.00
Scénář a režie: Marek Najbrt

Pátá epizoda se odehrává na jiném místě než předcházející díly a hrdinova role se v ní zásadně obrací. Marek navštíví ve starosvětském činžáku bývalou kolegyni Dítu (Kamila Magálová), u níž kdysi pracoval jako odborný asistent a s níž se profesionálně rozešel. Ovdovělá psycholožka je v penzi a píše studii, která souvisí i s jejím zemřelým manželem Ivanem. Marek rekapituluje kauzy, jež řeší se svými klienty, a naznačuje pochybnosti o vlastních postupech. Dítě si stěžuje na nedostatek trpělivosti a na ztrátu potřebné sebejistoty. Ta se vyptává na jeho skutečný vztah se Sandrou. Během rozhovoru, v němž probleskují jejich rozepře z minulosti, uvažuje i o obecnějších problémech profese psychoterapeutů. Marek jí prozradí neshody s vlastní dcerou i fakt, že jeho manželství prochází vážnou krizí.

Kdo je Hagai Levi

Autor izraelské předlohy seriálu, **Hagai Levi**, se narodil v roce 1963 a momentálně žije v Tel Avivu. Do jeho tvorby patří film Srpnový sníh (August Snow, 1993), který napsal, režíroval a koprodukoval, a který byl prezentován na několika mezinárodních festivalech. Jako autor námětu, spoluproducent a spolurežisér se podílel na seriálu Povídky o lásce (1997), který dvakrát získal izraelskou výroční cenu. Levi spolupracoval rovněž na seriálu 101 (2000), vyprávějícím o jeruzalémských zdravotnících a na dramatu Premiéra (2002), pojednávajícím o rodičovských frustracích. Vymyslel a spoluprodukoval také seriál Láska za rohem (Love around the Corner, 2002), který se rozrostl na 270 epizod. Produkoval několik mezinárodně oceněných dokumentů, v letech 2004 zastával post šéfa dramatického oddělení ve významné izraelské komerční stanici Keshet. Uplatnil se rovněž jako filmový kritik a lektor na několika filmových školách. Seriál Be'Tipul, adaptovaný v mnoha zemích po celém světě, je jeho nejznámějším dílem. Hagai Levi se osobně účastnil natáčení jeho české verze v barrandovském studiu.

Rozhovor s Petrem Zelenkou

„Pro mě jako pro člověka, který byl zvyklý pracovat na ploše dvouhodinového filmu, znamenal seriál Terapie úplně novou zkušenost...“

Proč jste se vy, ryze autorský filmař, rozhodl natočit převzatý televizní seriál?

Protože jsem dlouho nic nedělal a chtěl jsem být mezi lidmi. Pak přišla nabídka na seriál pro HBO. Podíval jsem se na prvních pět dílů americké verze a nadchlo mě to. Je to odvážný projekt, sází na to, že divák bude zajímat, jak dva, případně tři lidé sedí v jedné místnosti a povídají si. Je to obrovská výzva, jde vlastně o divadlo v televizi: terapeut, jeho klienti a jejich problémy...

Co vás na Terapii zaujalo z realizačního hlediska?

Jde o přibližně dvacetihodinový dramatický tvar, který má – navzdory své délce – pevnou strukturu. Nedá se v něm nic proházovat. Pro mě jako pro člověka, který byl zvyklý pracovat na ploše dvouhodinového filmu, to znamenalo úplně novou zkušenost. Původní texty byly velice kvalitní a tematicky propracované. Existuje tam pět dějových linií, pět ústředních postav, respektive čtyři a jeden pár. A každou

linku u nás adaptoval jeden scenárista. Někdy se upravovaly jen drobnosti, poslední díly jsme ale předělali celkem důkladně a něco jsme vymysleli celé. Ten projekt není produkčně nijak zvlášť složitý. Jenže právě proto jsme si mohli dovolit točit ho velmi filmově, postupy typickými spíš pro filmové než pro televizní snímání.

Seriál vznikl v Izraeli a od Izraelců ho přebrali Američané. To je dost překvapivé, když v USA má prakticky každý svého psychoterapeuta...

V Izraeli ale také. Ptal jsem se na to Hagar Leviho, který Terapii vymyslel a mnoho dílů sám napsal. Takřka všichni Izraelci mají s terapií nějakou zkušenost. Mají traumata z války, protože tam každá generace zažila nějakou válku a každému někdo ve válce zahynul. Navíc tam hodně lidí vyrůstalo v kibucech. Dodnes tam fungují takové ty „Stalinovy školky“, kde rodiče odevzdají děti do kolektivní péče, odjedou pracovat a vídají je jen o víkendech. Z toho si pak děti zákonitě odnášejí

psychické postižení. Izrael je pro terapii živná půda.

A jak je to s terapiemi u nás? Už lidé pomoc psychoterapeutů přijali za svou? Nebo jsou pořád nedůvěřiví a mají pocit, že si nejlépe pomohou sami?

U nás se terapie zatím nevžila. V celém týmu, který na seriálu pracoval, s ní měl osobní zkušenost pouze jediný člověk. K terapii víc inklinují ženy, zatímco většina mužů má vůči ní despekt. Setkal jsem se i s názorem, že je pro lidi, kteří nemají kamarády, s nimiž by zašli do hospody. Běží totiž o to, přiznat si, že máte problém, a jdete ho s někým řešit. Ale s tím bych měl třeba já osobně potíže. Prostě jsme došli k tomu, že u nás vlastně psychoterapie jako instituce neexistuje.

A proč tedy u nás točit seriál o psychoterapeutovi a jeho klientech?

Terapie je projekt produkčně jednoduchý a tím pádem snadno přenosný.

Navíc modely příběhů i postavy jsou vlastně univerzální: manželský pár, voják, mladá sportovkyně... Řeší se tu problémy, které jsou běžné pro většinu lidí kdekoli na světě. A my sice zatím terapii sami moc neholdujeme, ale rádi se podíváme na problémy druhých.

Témata a problémy jsou tedy všude stejné. Někde se ale s nimi běžně chodí k terapeutům a jinde zatím ne...

Tak nějak. Psychoterapie se ale ve světě pořád vyvíjí. V USA byla její zlatá éra někdy v šedesátých nebo sedmdesátých letech. Existovalo tam mnoho směrů, využívaly se medikamenty nebo holotropní seance. Nás to obešlo. Když už se u nás někdo rozhodne jít k psychoterapeutovi, tak se ptá známých, koho by mu doporučili. Ale rozhodně neřeší, o jaký typ terapeuta jde a jakou používá metodu. Nezajímá se o to, jestli je to takzvaný rogerián, nebo pěstuje kognitivní psychoterapii.

A jaký je tedy psychoterapeut, kterého hraje Karel Roden?

Seriál vychází z rogeriánské terapie, pojmenované podle amerického psychologa a psychoterapeuta Carla Rogerse. V ní jde o to, aby mezi pacientem a terapeutem vznikl určitý vztah. A na jeho základě pak terapeut odhaduje, jak asi vypadají jiné pacientovy vztahy, a z toho může něco vyvodit. Důraz se klade na existenciální témata: strach ze smrti, strach z osamělosti, na všelijaké úzkosti... A divák se s tím může snadno ztotožnit. Nejde o psychoanalýzu, o žádné hlubinné vhledy, terapie má v tom-

to případě podobu celkem běžného dialogu o tématech, která lidi zajímají. Náš hrdina se zároveň chodí radit ke kolegyni, která provozuje terapii kognitivně-behaviorální. Její vyznavači se na každý problém svých klientů snaží najít okamžitý recept.

Proč jste si pro roli terapeuta vybral právě Karla Rodena?

Spolupráce s ním mě lákala už dlouho a obsazovali jsme ho vlastně proti jeho typu. Nemám nastudované všechny jeho role, ale řekl bych, že ještě nikdy nemusel hrát člověka tak vstřícného a vlídného. Většinou hraje postavy, kterým se honí v hlavě něco temného, a tady najednou musel mít čistý pohled. Musel být zvědavý na to, co se děje v hlavě těm druhým.

Karel Roden je dost uzavřený. Jak se s ním pracuje?

Opravdu zvláštně. Není to jednoduché. Ostatní herci se ho trochu báli, přestože to bylo zbytečné. Karel má kolem sebe povětšinou času určitou bariéru,

nejen vůči veřejnosti a novinářům, ale i vůči štábu. On by to určitě popřel, ale je to tak. I v tom ta bariéra spočívá. Takže ho obklopuje aura, kterou je třeba prolomit. Je to prostě setkání se složitou osobností. Ale jedním dechem musím dodat, že takové setkání má cenu. Nejen proto, že Karel mě moc hezky parodoval. Má obrovský smysl pro humor, jen nevím, čím se u něj spouští. Ale někde hluboko v sobě má touhu dělat klauna a umí to skvěle. Tohle natáčení bylo dost náročné, občas se točilo šest dní v týdnu a Karel byl na place víc než devadesát dní. Právě humor měl při té vyčerpávající práci očištnou a vlastně i terapeutickou funkci.

Humor, byť místy dost drsný, však existuje i v samotném seriálu...

Právě o to jsme se snažili. Osudy hrdinů jsou docela kruté, vztahy se rozpadají nejen klientům, ale i samotnému terapeutovi. Na druhé straně zase všichni dosáhnou jistého vhledu do své situace, leccos si uvědomí a pochopí.

Rozhovor s Karlem Rodenem

„Práce na mé postavě každopádně znamenala něco, co jsem před kamerou dosud nezažil.“

Byla pro vás práce na seriálu *Terapie* v něčem nová?

Moje postava vlastně neustále reaguje na pacienty, které má proti sobě. A v rámci taktiky své terapie s nimi často mluví jakoby za roh. Jenže pravý smysl těch replik se často vyjeví až v některém z příštích dílů. Jako psychoterapeut jsem vůči nim navíc musel stále projevovat porozumění. Nemohl jsem s nimi hovořit spatra, dávat jim najevo, že občas mluví z cesty. Což vyžadovalo značnou hereckou koncentrací.

Osnova i dialogy seriálu jsou přesně předepsané. Mohl jste si přesto pozměňovat text, pokud vám nevyhovoval?

Nejpodrobněji jsme o mé postavě diskutovali s režisérem Petrem Zelenkou. On je velmi vnímavý a vstřícný a ze všech tří režisérů jsme si, myslím, i nejvíc porozuměli. Ne že bychom s Markem Najbr-

tem nebo Jardou Fitem měli nějaké neshody. Ale Petr se mi zdál nejinspiračnější a byl také nejčastěji na place. Ale k vaší otázce: občas jsme samozřejmě nějakou repliku upravili, ale v zásadě to moc nešlo. Ten seriál má – jak jste sám řekl – přesnou strukturu. Něco v něm zazní a v některé z dalších epizod se to zopakuje, nebo se na to nějak naváže. Takže s eventuálními změnami se muselo zacházet velmi opatrně a nijak zvlášť improvizovat se rozhodně nedalo.

Natočil jste už spoustu filmů, včetně komorních dramát i akčních snímků. V čem byla práce na seriálu *Terapie* odlišná?

V obrovském záprahu. Víc než čtyři měsíce jsem na Barrandov chodil jako do fabriky. Odjížděl jsem v půl šesté ráno a zpravidla se vracel domů až po osmé večer. Točilo se od pondělka od pátku a navíc jsme měli šest pracovních

sobot. Pracovali jsme přes zimu, byli jsme neustále zavření v ateliéru a já několik měsíců pořádně neviděl, jak vypadá normální denní světlo.

Existoval u *Terapie* nějaký rozdíl v technice natáčení?

Natáčelo se převážně v dlouhých záběrech, což mi umožňovalo být pánem svého času. Hrál jsem tak rychle nebo tak pomalu, jak jsem chtěl. Nebo přesněji: jak jsem po dohodě s režisérem cítil, že to konkrétní scéna vyžaduje. Právě u *Terapie* je, myslím, dobře patrné, že svůj smysl mohou mít i odmlky a ticho. A právě tohle občas u běžného filmování postrádám.

Byl jste na place i v momentech, kdy je vaše postava snímána zezadu?

Samozřejmě, a i to vyžadovalo velkou koncentrací. V záběrech, kdy jsou

člověku vidět pouze záda, totiž nesmíte vypadat strnule, jako by tam seděla nějaká mrtvola. A svá gesta během rozhovoru s pacientem – třeba když si přehodím nohu přes nohu, nebo se podrbu na zátylku – si musíte pamatovat. Jinak by to nešlo skloubit se záběry, které se předtím točily zepředu.

Jak jste se na svou roli připravoval?

S návštěvou terapeuta žádnou osobní zkušenost nemám. Ale přečetl jsem dvě knížky od Irvinga Yaloma, který patří k reprezentantům takzvané gestalt-psychologie. A svou roli jsem intenzivně konzultoval s Petrem Zelenkou. On o té profesi hodně ví prostřednictvím své ženy, jejíž otec je psycholog.

Pojďme k figurám vašich protihráčů. Která vám byla nejsympatičtější?

Já měl kupodivu nejradši toho bývalého vojáka, kterého hraje Lukáš Hejlík, a který má trauma z války v Afghánistánu. Ačkoli v izraelské předloze je napsaný jako nepříjemný člověk, kterého ten terapeut rád nemá. V české verzi je to pozemní technik, který navádí bombardéry na cíl a má výčitky svědomí kvůli smrti nevinných civilistů.

A co otrlá Sandra v podání Táni Pauhofové, která se do vašeho terapeuta zamiluje?

S tou postavou jsem měl naopak největší problém. Sandra je na můj vkus dost vulgární a já si pořád musel zdůvodňovat, proč mě začne přitahovat. Vysvětlil jsem si to tak, že můj psycho-

terapeut prožívá krizi středního věku. Navíc se mu rozpadá manželství a ona mu vstoupí do života v momentě, kdy je nejzranitelnější.

Jak vnímáte tu mladou gymnastku, kterou představuje Michaela Doubravová?

Tu mám taky docela rád. Prozrazovat podrobnosti nemůžu, ale snad mohu naznačit, že základ jejího problému spočívá v jejím konfliktním vztahu k rodičům. Linda vjede na kole pod auto a já jako její terapeut se snažím dešifrovat, zda to neudělala schválně.

Ve čtvrtek vás navštěvuje manželský pár, který hraje Aňa Geislerová a Martin Hofmann. Jaký je jeho problém?

On si ji vzal a vyženil s ní devítiletého

kluka. Pět let nemůžou mít vlastní dítě a když se jí konečně podaří otěhotnět, jejich vztah se začne hroutit. A ona neví, zda si to dítě nechat.

Další klíčovou postavou je vaše bývalá kolegyně, k níž se každý pátek chodíte zpovídat vy sám...

Má známá, kterou představuje Kamila Magálová, je jiný typ terapeuta než já. Já jsem takzvaný rogerián, který se snaží problémy pacientů prožívat spolu s nimi. Zatímco ona hledá způsob, jak traumata co nejefektivněji odstraňovat, třeba tím, že jim poradí, aby chodili plavat. V její přítomnosti se nemusím tolik ovládat jako před vlastními klienty. Jsem v obrácené roli, mluvím víc a jedním rázněji. A když mě něco naštve, můžu to otevřeně ventilovat.

Když to shrneme, co vás na roli psychoterapeuta Marka lákalo natolik, že jste ji vůbec přijal?

Ten seriál je dobře vymyšlený už v originále. A jeho česká verze je skvěle napsaná, což jsem zjistil hned po jejím prvním přečtení. Při natáčení těch dlouhých záběrů jsem se musel věnovat nejen tomu, co říkám, ale i tomu, jak to říkám. Všechno tam má svůj smysl, včetně toho, jak člověk sedí, proč se v určitém okamžiku pohne, nebo jak intonuje konkrétní větu. V tom seriálu jde zkrátka o nuance, související s mým vztahem k pacientům, o němž už jsme mluvili. Práce na té postavě každopádně znamenala něco, co jsem před kamerou dosud nezažil.

Rozhovor s Michaelou Doubravovou

„Pracovat s Rodenem bych rozhodně přála každé herečce. Ten zážitek je neopakovatelný a ohromně užitečný.“

Jak jste se k roli Lindy dostala?

Byla to vlastně náhoda. Na konzervatoři, kde studuji, se objevila informace o konkurzu. Hledali v něm představitelku patnáctileté holky. Mně tehdy bylo sice už devatenáct, ale vypadám mladší a mladší holky jsem zatím vždycky i hrála. Tak jsem si řekla, že to zkusím. Absolvovala jsem čtyři kola konkurzů a v tom posledním už se mnou zkušel i Karel Roden. Když mě nakonec vybrali, nastal problém s mými rovnátky, která se nelíbila americkému supervizorovi. Ale já na nich trvala, protože chci mít hezké zuby a moje ortodontistka mi nedoporučila, abych si je sundávala. A tak jsem nakonec Lindu hrála s nimi. Myslím, že k figuře té pubertačky se docela hodí.

Neměla jste z Karla Rodena trému?

Ze začátku strašnou! Při našem prvním setkání se choval dost odměřeně a jeho přirozená autorita z něj přímo sršela. On má kolem sebe jakousi auru nedotknutelnosti, která je tak třikrát větší než u jiných lidí. Byla jsem z něj úplně vyklepaná, ale ten strach naštěstí brzy pominul. On mi totiž pomáhal už při castingu a cenné rady mi dával i při samotném natáčení. Nejen herecké, ale i životní, které si budu pamatovat snad do smrti. V dobrém slova smyslu mě vlastně vychovával... Pracovat s Rodenem bych rozhodně přála každé herečce, ten zážitek je neopakovatelný a ohromně užitečný.

A jak se Vám spolupracovalo s režiséry?

S Petrem Zelenkou jsme se sešli v Lucerně a mou postavu jsme nejdřív dopodrobna rozebrali. Pak jsme měli čtené zkoušky, jedna z nich proběhla dokonce u Karla Rodena na jeho ranči. Petr trval na tom, abych tu postavu budovala zevnitř, abych přesně pochopila a vyjádřila, co Linda v daném momentě prožívá. Nechtěl žádné povrchní finty a grimasy, šlo mu o obsah. A když se nějaká scéna nedařila a potřebné emoce v ní nebyly, opakovali jsme ji třeba desetkrát. Příběh Lindy se natáčel chronologicky, stejně jako ostatní dějové linky. Což mělo tu výhodu, že jsem se do své figury dostávala čím dál hlouběji. A stejně jako se Linda postupně seznamuje s tím psychologem, já se na place sblížovala s Karlem Rodenem.

Co má vaše Linda za problém?

Je to typická hyperemotivní puberťačka, která si neví rady sama se sebou. Dělá aktivně gymnastiku a k tomu psychologovi si nejdřív přijde jenom pro potvrzení, že může dál trénovat. Časem ale vyjde najevo, že má problém se svými rozvedenými rodiči. Svého tátu zbožňuje, ale pouze proto, že ho vidí velmi zřídka. Sdílí s ním tajemství ohledně jeho nevěry, které s ní vzhledem k jejímu věku dost cloumá. A svou matku, s níž je pořád a která ji tlačí do kariéry modelky, naopak nesnáší. Takže si najde náhradního otce a zároveň milence ve svém trenérovi. Na její křehkou dušičku je to dost velká motanice...

Terapie se opírá o chytře vymyšlené a přesně napsané dialogy. Mohla jste si je pozměňovat, pokud vám nesešly?

V tomto ohledu jsem měla velkou svobodu, protože Zelenka ani ostatní naštěstí netrvali na každém slovu, což jiní režiséři bohužel občas dělávají. Při natáčení Terapie šlo autorům – jak už jsem říkala – o obsah, emoce a smysl každé scény. Někdy jsem jako představitelka patnáctileté holky něco potřebovala říct trochu jinak, než jak to bylo předepsané ve scénáři. A nestalo se, že by můj návrh byl odmítnut. Občas se něco v dialogu nezdálo naopak Petrovi a příslušné pasáže jsme pak také upravovali přímo na place.

Účinkujete v muzikálech, což je něco úplně jiného, než role v psy-

chologickém dramatu na pokračování, kde se jen sedí a mluví...

Ale právě ty totálně protichůdné úkoly mě ohromně lákají. Od toho jsme přece herci, abychom zvládli úplně všechno! V muzikálu Osmý světadíl, který právě zkouším, se můžu vyřádit pohybově i pěvecky. Režisér Ján

Đurovčík navíc chce, abychom mezi jednotlivými čísly i dobře hráli, což v muzikálech nebývá úplně obvyklé. A v Terapii jsem si zákruty své postavy hledala hlavně sama v sobě a Lindu jsem si mohla vystavět zcela svobodně. Snad se mi to povedlo, ale to už musí posoudit diváci. Každopádně šlo o úžasnou hereckou příležitost, zatím nejlepší, co jsem kdy dostala.

Zaujme podle vás Terapie české televizní publikum, zvyklé spíš na plytké telenovely?

Inteligentnější diváky by ten seriál rozhodně zajímat měl. V Čechách sice zatím nemáme tak bohaté zkušenosti s psychoterapií jako třeba v Americe, kde má pomalu každá rodina svého

analytika a nepovažuje to za nic mimořádného. Ale naši diváci si prostřednictvím postav z Terapie mohou uvědomit své vlastní problémy, které si často vůbec nepřipouštějí, nebo je v sobě všelijak tutlají. A možná se je naučí i líp řešit.

Rozhovor s Lukášem Hejlíkem

„Terapeut je dnes něco jako novodobý kněz, osoba, které se můžete svěřit úplně se vším.“

Jak jste se na svou roli připravoval?

Absolvoval jsem čtyři kola castingu. V těch závěrečných už jsem se setkal s Karlem Rodenem a pak se ještě velmi důkladně zkoušelo. S Petrem Zelenkou jsem absolvoval takovou přesvědčovací zkoušku, kdy jsme si naostro projeli jeden díl. Ověřovalo se při ní mimo jiné to, jestli jsem ten text vůbec schopen zvládnout, jak se ho naučit a jak ho nějak zajímavě rozvrstvit. A právě v tom jsme si s Petrem myslím dobře rozuměli. Před natáčením jsme absolvovali další dvě zkoušky, při nichž jsme se v předloze podrobně nimrali. A tak se nenápadně zrodil systém, kterého jsme se pak

všichni drželi. My, představitelé klientů, jsme na plac chodili hodně nažhavený a nabiflovaný. Tím jsme to aspoň trochu usnadňovali Karlovi, který byl v tom ateliéru zavřený přes devadesát dní a denně musel zvládnout přes dvacet stránek textu. Náročnost jeho postavy byla naprosto nepředstavitelná.

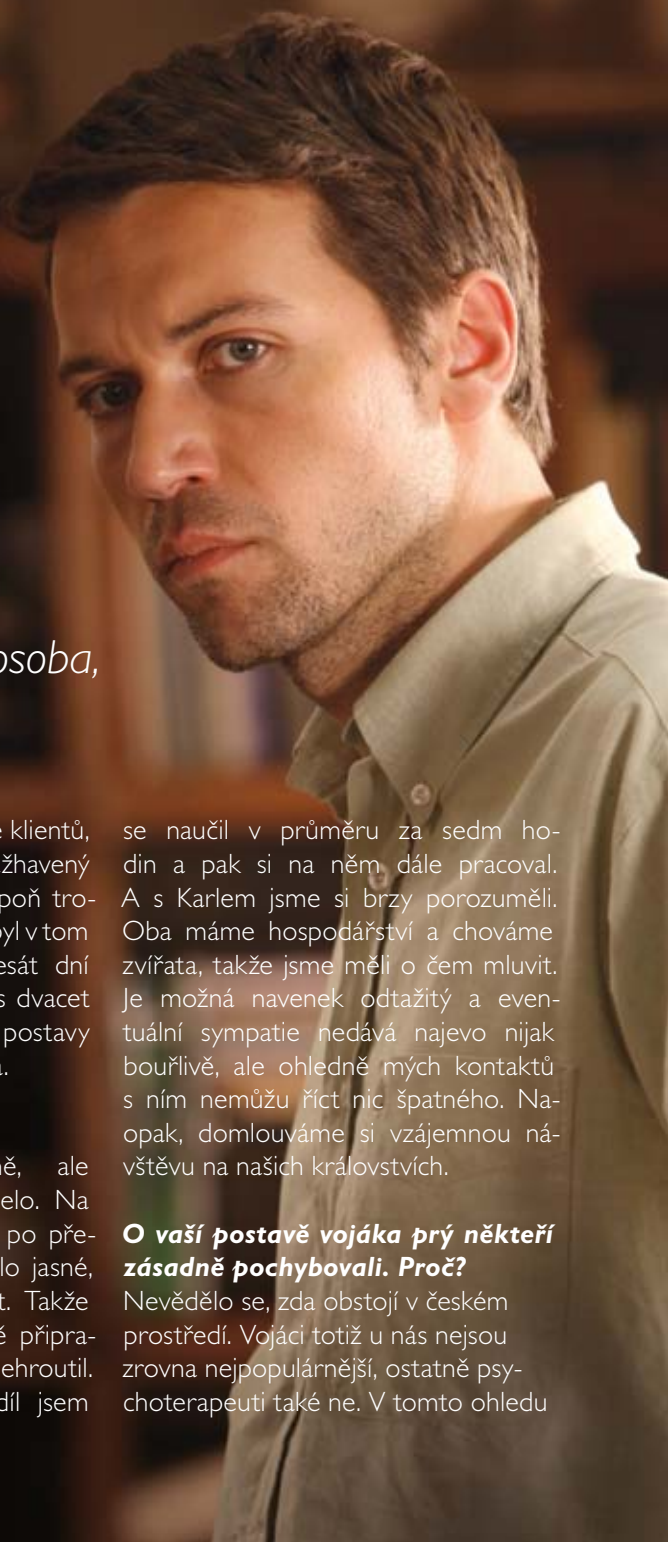
Byl jste z Rodena nervózní?

Zpočátku ano, samozřejmě, ale s každým setkáním to pomíjelo. Na té roli mi hodně záleželo, už po přečtení textu na castingu mi bylo jasné, že to bude unikátní záležitost. Takže jsem se na natáčení důkladně připravoval, abych se pak z ničeho nehroutil. Texty jsem se učil v lese, díl jsem

se naučil v průměru za sedm hodin a pak si na něm dále pracoval. A s Karlem jsme si brzy porozuměli. Oba máme hospodářství a chováme zvířata, takže jsme měli o čem mluvit. Je možná navenek odtažitý a eventuální sympatie nedává najevo nijak bouřlivě, ale ohledně mých kontaktů s ním nemůžu říct nic špatného. Naopak, domlouváme si vzájemnou návštěvu na našich královstvích.

O vaší postavě vojáka prý někteří zásadně pochybovali. Proč?

Nevědělo se, zda ob stojí v českém prostředí. Vojáci totiž u nás nejsou zrovna nejpobulárnější, ostatně psychoterapeuti také ne. V tomto ohledu

jsem to proto měl možná složitější než ostatní. A proto také Petr Zelenka od začátku nechtěl žádného namakaného ranaře, ale člověka, který je pod drsnou slupkou křehký a zranitelný. Říkal, že by ho divákům mělo být nakonec trochu líto.

V čem spočívá trauma vaší figury?

Poručík Heřman je FAC, předstunutý letecký návodčí, nasazený na české misi v Afghánistánu. A vzhledem k jeho chybě zahyne v zasažené škole šestnáct nevinných kluků. Igor přitom není žádná vypatlaná guma, ale inteligentní člověk, podobný spíš agentovi v utajení. On sám se označuje za veš v kožichu nepřítele. Jeho problém tkví v tom, že byl vycvičen nepřiznávat vinu, ale ve skutečnosti ji intenzivně cítí. Navíc se ukáže, že je zdeformovaný i surovou výchovou otce, který byl lampasák v komunistické armádě,

ale nikdy doopravdy nebojoval. Tuto dějovou linku, která je úplně jiná než v americké nebo izraelské verzi, vymyslel scenárista Robert Geisler. A napsal ji podle mého soudu zajímavě a věrohodně, takže jsem měl co hrát.

Byla práce na Terapii skutečně tak výjimečná, jak všichni tvrdí?

Rozhodně. Vezměte si už samotný

formát, který působí přímo sebevražedně. Předpokládá, že diváci budou pětadvacet minut sledovat dva lidi, kteří jenom sedí a povídají si. Takže musíte vytvořit sakra zajímavé situace, aby to fungovalo. Předloha sice na pohled vypadá produkčně levně, ale musí být dokonale a proto i nákladně připravená. Což se při natáčení Terapie naplnilo. Scénáře - včetně jejich českých konotací - byly špičkové a podmínky práce také. A já si nedovolil přijít na natáčení nepřipravený. V tomhle tvaru záleží na každém detailu a právě s nimi jsme si hodně hráli. A já se snažil, aby mé výstupy působily dynamicky a plasticky. Šlo vlastně o takové divadlo v televizi. A je dost možné, že k tak zajímavé práci už se nikdy nedostanu.

A jaký máte po natáčení názor na psychoterapii?

Předtím jsem ji neabsolvoval, ale získal jsem vůči ní obrovskou důvěru. Na psychoterapii jsem poslal dva své blízké a oni ji od té doby pravidelně navštěvují. A i já sám jsem vzhledem k nenadálým osobním patáliím na jednu seanci zašel. Doufám, že seriál Terapie tuto činnost náležitě zpopularizuje. Bylo by to zapotřebí, protože jsme jedním z nejateističtějších národů na světě a ještě jsme na to hrdí. A přitom máme potřebu věřit. A tak chodíme za kartárkami, proutkaři, koukáme na kávový lógr a čteme knížky o upírech. Ale terapeut je dnes něco jako novodobý kněz, osoba, které se můžete svěřit úplně se vším.

PETR ZELENKA

(scénář, režie, dramaturgie a supervize)

Studoval scenáristiku a dramaturgii na pražské FAMU. Už během studií upoutal předlohou k allenovské hříčce *Co všechno chcete vědět o sexu, ale bojíte se to prožít*, kterou natočil jeho kolega Jan Hřebejk. Jeho další scénáře se realizovaly v České televizi: patří k nim komedie *Svědčkyně* (r. Zdeněk Zelenka), absurdita *Televize* (r. Dušan Klein), či anamnéza žárlivosti *Smečka cti* (r. Dušan Klein) z cyklu *Manželská tonutí*. V parodokumentu *Mňága – Happy End* (1996) ironicky mapoval zákulisí showbyznysu. Svou zálibu v paradoxech předvedl i ve svém celovečerním debutu *Knoflíkáři* (1997), který se stal celonárodním hitem a byl oceněn čtyřmi Českými lvy. Napsal scénář k další hořké komedii o partnerských nedorozuměních s názvem *Samotáři* (2000), kterou režíroval David Ondříček. Jeho mystifikace *Rok dábla* (2002) s Jaromírem Nohavicou byla oceněna Křišťálovým glóblem na karlovarském festivalu a šesti Českými lvy. V roce 2001 napsal na objednávku pražského Dejvického divadla absurditu *Příběhy obyčejného šílenství*, za kterou získal Cenu Alfréda Radoka za nejlepší původní hru roku. O čtyři roky později ji převedl do stejnojmenné filmové podoby. Titulním hrdinou jeho další úspěšné hry *Teremin*, rovněž prezentované v Dejvickém divadle, je vynálezce unikátního hudebního nástroje. Zelenkovým nejnovějším celovečerním filmem je drama *Karamazovi* (2008), natočené na motivy divadelní adaptace slavného románu F. M. Dostojevského a oceněné mezinárodní novinářskou porotou FIPRESCI na MFF v Karlových Varech.

Profily autorů

JAROSLAV FUIT

(režie)

Vystudoval katedru režie na pražské FAMU, v roce 1996 roztočil svůj první celovečerní film *Cizinci v čase*, který však nedokončil. Je autorem skinheadského muzikálu *Bez – vlasy*, oceněného na festivalu na Tchaj-wanu. Fuitův dvacetiminutový studentský snímek *Světlu vstříc* předznamenal jeho celovečerní debut *Dvojka* (2009), který jako svůj první hraný celovečerní projekt produkovala společnost HBO Česká republika. Tato nízkorozpočtová road-movie o mladé dvojici, k níž se během dovolené ve Skandinávii přidá podezřelý tulák, byla vysoce oceněna českou kritikou a na MFF v Karlových Varech byla uvedena v soutěžní sekci Fórum nezávislých. Režiroval také televizní seriály *Letiště*, *Comeback* a *Přešlapy*, příležitostně vytváří videoklipy a reklamní spoty.

MAREK NAJBRT

(scénář a režie)

Absolvoval Fakultu sociálních věd na

Univerzitě Karlově a katedru dokumentu na FAMU. V devadesátých letech realizoval jako scenárista a režisér řadu audiovizuálních projektů. Nejvýraznější z nich byly multimediální inscenace *Balkóny* (1994) a *Seven splněných snů* (1996–1997), uvedené v pražském divadle Archa. V roce 2004 debutoval celovečerním filmem *Mistři*, který získal řadu ocenění, včetně tří Českých lvů. V roce 2009 natočil svůj druhý celovečerní film, retro *Protektor* z dob nacistického protektorátu. Jeho titulní postavou je ambiciózní rozhlasový hlasatel, který ve snaze zachránit svou židovskou manželku přistoupí na kolaboraci s nepřáteli. Mravně vypjaté drama získalo šest Českých lvů, včetně ocenění za nejlepší film roku.

BEN TUČEK

(scénář)

Studoval Fakultu sociálních věd na UK a scenáristiku a dramaturgii na FAMU. Jako asistent režie spolupracoval na filmu *Návrat idiota* (1999) režiséra Saši Gedeona. Jako režisér debutoval filmem *Děvčátko* (2002), odehrávajícím se na pražském sídlišti. Natáčí také dokumenty, filmy o filmu a hudební klipy. Podílel se na koncepci českého národního pavilonu Světové výstavy EXPO 2010 v Šanghaji. Jako spoluscenárista se podílel na Najbrtově prvotině *Mistři* (2004). S Markem Najbrtem a Robertem Geislerem napsal scénář k retru *Protektor*, se zmíněnými autory spolupracoval také na scénářích televizního cyklu *Kine-*

tická encyklopedie všehomíra (1999–2001). Je autorem dokumentu *Tantra* (2010), realizovaného v produkci HBO Česká republika a nahlížejího do zákulisí tantrických seminářů.

ROBERT GEISLER

(scénář)

Vystudoval Střední průmyslovou školu grafickou. Spolu s Benem Tučkem a Markem Najbrtem spolupracoval na scénáři filmu *Mistři* (2004), který ironicky mapoval českou povahu. Se stejnou autorskou dvojicí napsal scénář k retru *Protektor* (2009), jež zobrazuje věčný konflikt svobody, touhy po sebeuplatnění a totalitní moci. Pracuje také jako grafik v populárním pražském Divadle Na zábradlí.

IVA KLESTILOVÁ

(scénář)

Patří k nejuváděnějším českým dramatickým autorkám současnosti. Začínala jako mladičká herečka v dětském studiu brněnského Divadla na provázku. Působila také v brněnském HaDivadle, kde pod dívčím jménem Iva Volánková hrála v mnoha klíčových inscenacích. Koncem devadesátých let se těžiště její tvorby přeneslo k psaní divadelních a rozhlasových her. Debutovala titulem *Všichni svatí*, její pozdější hra *Stísněná 22* byla uvedena na jevišti pražského Národního divadla. Politickou frašku *Standa* má problém napsala pro divadlo Rokoko. Za titul *Má vlast* získala Cenu Alfréda Radoka.

Profily hercú

KAREL RODEN

Jeden z nejvýraznějších a nejobsazovanějších českých herců střední generace se uplatnil i v hollywoodských filmech. Zahrál si například v hitech Neprůstřelný mnich, Blade II, Bournův mýtus, v komedii Prázdniny Mr. Beana či v Ritchieho parodické gangsterce Rocknrola. V thrilleru 15 minut, kde byl jeho hereckým partnerem Robert De Niro, zosobnil cynického vrahouna, který se stane pochybnou mediální hvězdou. K jeho nejdůležitějším českým filmům patří kritická dramata Čas sluhů, Corpus delicti a Čas dluhů režisérky Ireny Pavláskové a sonda o incestním vztahu Oběti a vrazi režisérky Andrey Sedláčkové. Další výrazné role ztvárnil v psychologickém dramatu Paralelní světy režiséra Petra Václava, v Jakubiskově historické fresce Bathory či v nedávno uvedeném dramatu Lidice režiséra Petra Nikolaeva. Za úlohu válečného veterána z dramatu Hlídač č. 47, který dočasně ztratí sluch, byl oceněn Českým lvem. Za ztvárnění jedné z hlavních mužských postav Herzova válečného repera Habermannův mlýn letos získal první výroční Cenu českých filmových kritiků. Karel Roden je i uznávaným divadelním hercem, působí v renomovaném pražském Divadle Komedie.

TATIANA PAUHOFOVÁ

Mladá slovenská herečka už ve svých deseti letech účinkovala v televizním seriálu Škriatok. Po absolvování gymnázia studovala na bratislavské VŠMU,

v prvním ročníku ji režisér Juraj Nvota obsadil do filmu Kruté radosti. V Čechách se stala populární díky pohádce Čert ví proč, kde v režii Romana Vávry ztvárnila hlavní roli princezny Aničky. Výrazné role zosobnila rovněž ve filmech Kousek nebe, Indián a sestřička a 3 sezóny v pekle. V Bařinově hitu Román pro muže si zahrála svůdnou striptérku, která se účastní výletu do Tater s kapriciózním zbohatlíkem a jeho sourozenci. Je členkou Slovenského národního divadla, v roce 2007 byla vybrána do celoevropské prezentace Shooting Stars.

LUKÁŠ HEJLÍK

Narodil se v Cítolibeč u Loun, studoval Obchodní akademii v Lounech. V roce 2002 absolvoval Vyšší odbornou školu hereckou v Praze pod vedením Jana Hartla a Evy Hodinové. Po

ročním angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích se přesídlil v roce 2004 do jihomoravské metropole, kde se stal členem činohry Městského divadla Brno. Hostoval i ve Slezském divadle v Opavě, má za sebou více než dvacet výrazných divadelních rolí (například v inscenacích Racek, Poprask na laguně, Kočka na rozpálené plechové střeše a dalších). Před kamerou debutoval v Hanzlíkové filmu Crash Road, účinkoval také v seriálech Dobrá čtvrt, Ošklivka Katka, Znamení koně a Okno do hřbitova. Moderoval televizní pořad Vím, cos dělal v pátek, známý je rovněž jako autor projektu scénických čtení Listování.

MICHAELA DOUBRAVOVÁ

Od dětství se věnovala herecké, pěvecké a taneční průpravě. Úspěšně absolvovala různé soutěže, v roce 1999 vyhrála celorepublikové dětské klání o Miss mléko, v němž rok před ní zvítězila pozdější Miss World Tatána Kuchařová. Momentálně studuje šestý ročník Pražské konzervatoře a působí ve studentském divadelním souboru Nová generace. Účinkovala například v televizních filmech Deník šilené manželky a Svědomí Denisy Klánové či v seriálech O ztracené lásce, Kriminálka Anděl a Ordinace v růžové zahradě II. Zasedá ve studentské porotě festivalu Novoměstský hrnec smíchu, v divadle Kalich hraje v muzikálu Robin Hood. Na těžké scéně účinkuje v hlavní roli muzikálu Osmý světadíl s hity skupiny Elán.

AŇA GEISLEROVÁ

Jedna z nejpobulárnějších a nejocceňovanějších českých hereček se před kamerou poprvé výrazně uplatnila v Renčově thrilleru Requiem pro panenku, kde zosobnila chovanku psychiatrické léčebny, terorizovanou fanatickými vychovatelkami. V road-movie Jízda v režii Jana Svěráka se převtělila do nevyzpytatelné stopařky, která cestuje po venkově se dvěma mladíky. Za roli v Gedeonově baladě Návrat idiota získala svého prvního Českého lva. Dalšího získala za roli městské dívky, jež se ve válečné kronice Želary ukrývá na venkovské samotě. Třetího Českého lva jí přinesla úloha psychicky rozvrácené matky dvou dětí ze Sláмова dramatu Štěstí. Čtvrtou výroční cenu získala za titulní roli v Hřebejkově filmu Kráska v nespáních. Své kvality potvrdila i v drobné roli servírky ze Sedláčkovy

hořké komedie Největší z Čechů. Zvítěžila v anketě o nejoblíbenější českou herečku, uspořádané deníkem MF Dnes. Nedávno dokončila natáčení Slámovy novinky Čtyři slunce, s režisérem Jiřím Strachem spolupracuje na pokračování televizního thrilleru Ďáblova lest.

MARTIN HOFMANN

Pochází z Českých Budějovic, vystudoval pražskou DAMU, v současné době je členem divadelního spolku Kašpar v Divadle v Celetné. Na této scéně ztvárnil své nejvýraznější divadelní role – například Cyrana z Bergeracu, Guildensterna ve hře Rosencrantz a Guildenstern jsou mrtví či Horatia v Hamletovi. Hostuje také ve Viole, Divadle Bez zábradlí či v Městských divadlech pražských. Největší popularitu mu přinesla role Jaroslava Hejla ze seriálu Ulice. Zahrál si také ve filmech Hanele, Perníková věž, Silný kafe či Kletba bratří Grimmů.

KAMILA MAGÁLOVÁ

Jedna z nejpobulárnějších slovenských hereček je od roku 1982 členkou Slovenského národního divadla v Bratislavě. Na jeho scéně vytvořila desítky významných rolí, důležitá je i její práce v dabingu. Od osmdesátých let se pravidelně objevovala také v televizi a ve filmech. Nejdůležitější úlohy na plátně zosobnila v poetickém příběhu Kuličky, pohádce Falešný princ či psychologickém snímku Začátek sezóny.

V loňském hitu Líbáš jako Bůh režisérky Marie Poledňákové ztělesnila hlavní roli energické učitelky Heleny, která se potýká s citovými problémy i s rozmary svých příbuzných. V Brabcově televizním dramatu Zasažení bleskem si zahrála frustrovanou ženu, do jejíž přízně se vetře údajný léčitel. Působí jako Velvyslankyně dobré vůle fondu UNICEF, je prezidentkou Nadace na záchranu koní.

KLÁRA MELÍŠKOVÁ

Je členkou Dejvického divadla, patřícího k nejprogresivnějším českým scénám. Na jeho scéně vytvořila řadu zajíma-

vých rolí, například v Zelenkových absurditách Příběhy obyčejného šílenství a Teremin či v Čechovově klasice Tři sestry. Pozoruhodnou postavu ztvárnila v televizním filmu Nespavost režisérky

Lenky Wimmerové, kde jako rozvedená učitelka usilovala o harmonické vztahy s rodiči i s vlastní dcerou. Za roli Zdeny z Najbrtovy kritické sondy Mistři byla oceněna Českým lvem. V Najbrtově retru Protektor ztvárnila hrdinovu bezskrupulózní kolegyni.

TOMÁŠ MATONOHA

Pochází z Brna, vystudoval JAMU, v roce 1994 se stal členem brněnského HaDivadla, kde účinkoval v řadě inscenací, včetně klasických dramát Faust, Král Oidipus nebo Tři sestry. Svůj komediální talent využil v populární show Na stojáka, realizované v produkci HBO a v oblíbeném sitcomu Comeback. Ve filmu se poprvé objevil v drobné úloze komedie Byl jednou polda, účinkoval rovněž ve snímku Divoké včely režiséra Bohdana Slámy, v Najbrtově debutu Mistři, absurditě Vyhnání z ráje režisérky Věry Chytilové, ve Vorlově grotesce Gympl či ve Vachlerově prvotině Doblba!. Působil v pražském Divadle Rokoko, spolupracuje s A studiem Rubín. Účinkoval v několika televizních seriálech (Ulice), spolu s Pavlem Liškou uváděl zábavný pořad Komediodiograf. Uplatňuje se jako moderátor – například při předávání výročních cen Elsa či v soutěžním pořadu Udělám cokoliv.

KRISTÝNA FREJOVÁ

Je dcerou známé herecké dvojice Ladislav Frej – Věra Galatíková, vystudovala pražskou DAMU. Účinkovala v řadě

inscenací na několika pražských scénách (například v Divadle Rokoko, Divadle Bez zábradlí či Divadle Komédie), v současnosti je v angažmá ve Švandově divadle. Nejdůležitější role před kamerou ztvárnila v televizních filmech Sjezd abiturientů a Věrní abonenti, seriálu Kriminálka Anděl a v Dolanského komedii Chyťte doktora. V televizním snímku Nespavost režisérky Lenky Wimmerové zosobnila lesbickou kamarádku hlavní hrdinky.

BERENIKA KOHOUTOVÁ

Dcera spisovatelky Ireny Obermannové studuje herectví na Pražské konzervatoři. Od dětství účinkovala v rozhlase (v inscenaci Vlčí ukolébavka), v osmi letech se objevila v muzikálu Babička, kde hrála Barunku. Ztvárnila hlavní roli v televizním filmu Tatínkova holčička (z populárního cyklu Soukromé pastě), zahrála si také v pohádce Tři srdce.

Jednu z hlavních dívčích úloh zosobnila v televizním retru Rytmus v patách, jež režisérka Andrea Sedláčková natočila podle předlohy Josefa Škvoreckého.

JAN CINA

Vystudoval Pražskou konzervatoř, nyní studuje alternativní a loutkové divadlo na DAMU. Ještě před začátkem studia si zahrál ve filmu Smradi režiséra Zdeňka Tyce. Jednu z hlavních rolí ztvárnil v televizní pohádce O dívce, která šlápla na chléb. Je členem hudební skupiny Olats otesoc, účinkuje na přehlídkách pantomimy, pohybu a improvizace. V létě 2009 hrál v inscenaci Veselé

paničky winsdorské, kterou pro Letní shakespearovské slavnosti nastudoval Jiří Menzel. Účinkuje také v televizních seriálech První krok a Ordinace v růžové zahradě.

Tvorba HBO Česká republika

Společnost HBO (Home Box Office) zahájila svou činnost v roce 1972 v USA a na český mediální trh vstoupila v roce 1994. Původní tvorbu společnosti HBO Česká republika odstartoval v roce 2004 pořad **Na stojáka**, který na naše obrazovky přinesl žánr „stand-up comedy“ a postupně vyprofiloval řadu originálních bavičů. Další krok znamenaly dokumenty z cyklu **Bez cenzury**, vzešlé ze scénáristické soutěže. Vítězný snímek **Erotic Nation** (2009, režie: Peter Begányi) poukazoval na proměny novodobého slovenského národa v souvislosti s tamějším erotickým byznysem. Další unikátní dokument **Nebe Peklo** (2010, režie: David Čálek) vyprávěl o komunitě lidí, jež objevili rozkoš v bolesti a přerůstal v úvahu o hraničních formách svobody. Společnost HBO Česká republika se výrazně podílela také na dokumentu **Ježíš je normální** (2008, režie: Tereza Nvotová), polemizujícím s excesy během autorčiny náboženské výchovy a na svědectví **Vítejte v KLDR!** (2009, režie: Linda Jablonská) o komunistické diktatuře v Severní Koreji. V cyklu **Bez cenzury** byla realizována rovněž koláž **For Semafor** (2010, režie: Miroslav Janek) zobrazující zrod alba, na němž naše avantgardní kapely a sólisté nově interpretují hity Suchého a Šlitra. Kronika **Zachraňte Edwardse**

(2010, režie: Dagmar Smržová) líčila osudy mladého páru, který se navzdory lékařským doporučením rozhodl přivést na svět postižené dítě.

Dokument **Chrám těla** (2010, režie: Ivan Pokorný) přiblížil kuriózní svět ženské kulturistiky, film **Tantra** (2010, režie: Benjamin Tuček) nahlédl do nestandardních praktik ovládání mysli i sexu na tantrických seminářích. Portrét **Rock života** (2011, režie: Jan Gogola ml.) se zabýval osobností rockera Oldřicha Říhy z legendární skupiny Katapult. Nedávno uvedená sonda **Generace Singles** (2011, režie: Jana Počtová) se věnuje šesti typickým reprezentantům života bez stálých partnerů. Pro cyklus **Bez cenzury** je dokončen také sběrný dokument **Venku** (2011,

režie: Veronika Sobková), mapující osudy tří delikventů, jež se snaží dosáhnout podmíněčného propuštění a začít nový život na svobodě. Jeho premiéra na HBO se chystá letos v listopadu.

Do sféry hrané tvorby vstoupila HBO Česká republika celovečerním debutem režiséra Jaroslava Fuita **Dvojka** (2009). Tato nízkorozpočtová road-movie, natočená ve stylu Dogma'95, vypráví o současném mladém páru, k němuž se během jeho dovolené ve Skandinávii připojí zdánlivě sympatický tulák. Na tento trend letos HBO Česká republika navázala podporou další celovečerní prvotiny, retri **DonT Stop** režiséra Richarda Řeřichy, o nonkonformních muzikantech, situovaného do osmdesátých let minulého století.

Kontakty:

Oficiální stránka HBO: www.hbo.cz

Oficiální stránka TERAPIE: www.hbo.cz/terapie

Oficiální stránka AXN: www.axn.cz

Oficiální stránka Cinemaxu: www.cinemaxtv.cz

Fota, programy: pressroom.hbo.cz

FACEBOOK: HBO CZSK

TWITTER: HBO_CZSK

youtube.com: HBO CZSK

HBO: Pavla Brožková: pavla.brozkova@hbo.cz

HBO[®]